

lidé & HORY

5/2011 72 Kč
3,39 €

HOROLEZECTVÍ VYSOKOHORSKÁ TURISTIKA FERATY TREKING SKIALPINISMUS MTB

TÉMA ČÍSLA

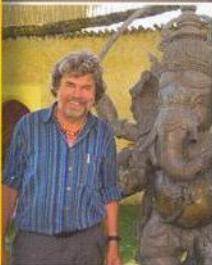
Nepálský Himálaj

0.5

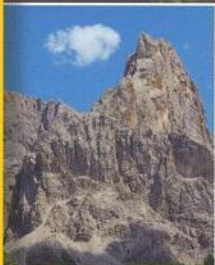

9 771213 1945112

Reinhold Messner

Cimon della Pala

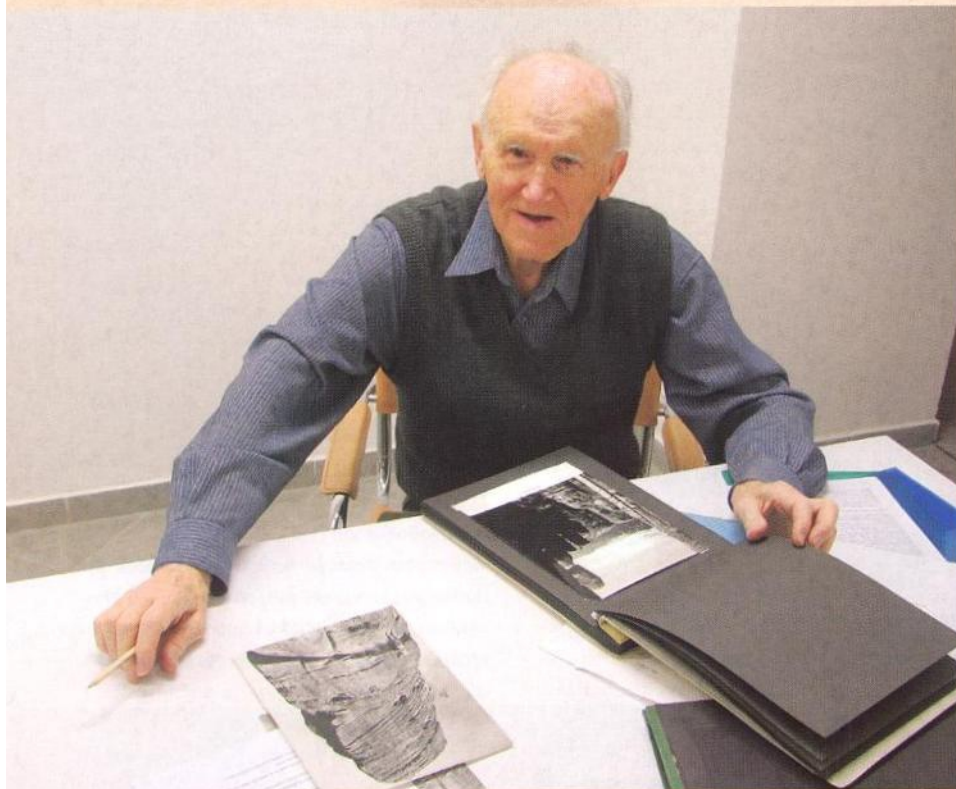
Albert Leichtfried

- Spantik
- Wildspitze
- Rottenamanské Taury
- Ademický klub alpinistů

Akademický klub alpinistů

Retro ohlédnutí Volodi Suchého

Volodě Suchý při rozhovoru

Klub sdružující nadšené vysokoškoláky, špičkové metodiky a horolezce představil lezení a alpinismus širší veřejnosti, kterou na svých horoškolách vybavil velmi dobrými metodickými znalostmi a praktickými dovednostmi. Akademický klub alpinistů (AKA) tak můžeme právem řadit k nejdůležitějším organizacím, jež přispěly k rozvoji horolezectví v Čechách a spoluvytvořily metodické základy pro tento krásný sport. Kdo jiný by měl přiblížit historii a činnost AKA než Vladimír „Volodě“ Suchý, který klub provází po jeho celou poválečnou éru a patří k významným postavám českého (nejen pískovcového) lezení.

Volodě, mohl bys nám krátce přiblížit historii klubu?

Akademický klub alpinistů je po Prachově druhý nejstarší klub v Česku i bývalém Československu, protože vznikl ještě za Rakousko-Uherska. Akademici tenkrát vytvořili vlastní kroužek při Klubu českých alpinistů. Ti jezdili především do Alp a výjimečně do Tater. Či-rou náhodou jsem se setkal s horským vůdcem Vlado Počůvajem, který zůstal po odsunu Němců v roce 1947 v Tatrách. Akademiků

prý přijíždělo zhruba dvanáct, někdy jich bylo dokonce i víc. Tato informace je jediným, byť zprostředkovaným dokladem o počtu členů AKA v meziválečném období. Veškerá dokumentace potom padla za oběť různým razím Státní bezpečnosti. Nějaké staré záznamy se mi podařilo přece jen najít, a tak dnes víme, že klubem AKA prošlo 7600 členů a na horách zahynulo 64 lidí. Úmrtnost 0,84% je poměrně velká, ale musíme si uvědomit, že tenkrát nebyly žádné sedáky, žádné slaňovací osmy. Slaňovalo se důlferem, což bylo velmi nebezpečné. Jediné možné příjistiění bylo celkem pofiderní použití Prusikova uzlu. Ten, kdo ho perfektně neovládal, často zůstal viset v laně.

Ve válce byla činnost klubu samozřejmě přerušena a někteří členové odešli do Klubu českých turistů. V roce 1946 byl horolezecký klub AKA obnoven pod názvem VŠ Praha. Vedoucím vysokoškolské katedry tělovýchovy byl profesor Žáček a horolezecký klub vedla asistentka téže katedry Zdena Trikarová. Z předválečných členů jich zbylo jen pár (Dr. Rott, Ing. Grubner, Ing. Hýl). Jako in-

Účastníci horoškol

struktora získala Zdena legendu skal – Karla Glückseliga, zvaného Bundal, a pomocnou ruku podal také slovenský JAMES, jehož byla členkou. Kondiční cvičení pak vedl profesor Arnošt Staněk a profesorka Babická. Klubu vydatně pomáhal JUDr. Otto Jelínek, kolega Bauše, Ing. Vrzák a další.

Po válce ale přišla změna režimu, což muselo liberálně fungující spolek nadšenců do lezení určitě poznamenat...

Největší ránu do týla klubu nezasadili ani tak „bolševici“, ale tragédie v Peru v roce 1970. V kamenné lavině zůstala prakticky celá elita našeho klubu. Klub se do takové kondice a síly, jakou disponoval před tímto osudným okamžikem, nikdy nedostal. Co zůstalo, byly horoškoly, které měly velmi dobré renomé díky perfektní metodice. Výcvik probíhal jak na cvičných skalách, tak v letních i zimních Tatrách. O úrovni horoškol ostatně vypovídá i fakt, že dodnes fungují na stejném principu a stejných metodických základech. Stále se „jede“ podle původní metodické osnovy, kterou jsme postupně vytvořili během tří let. Kromě toho se nám také podařilo vytvořit metodiku výškových prací. Výškové práce se nám v tehdejší rudé době podařilo přímo legalizovat a prosadit tuto činnost. Z vydělaných peněz jsme mohli uskutečňovat naši horolezeckou činnost a pořádat nejrůznější akce. Bohužel jeden z mých výborných přátel a budoucích nástupců (nejen v oblasti výškových prací) Jarda Krecbach se stal jednou z obětí akce, kterou jsme také spolufinancovali – Expedice Peru 1970. Další výhodou naší profese, kterou jsme vlastně prosadili, bylo razítko v občance. Tenkrát musel mít každý „štempl“ potvrzující, že je někde zaměstnan. Kdo byl přistižen při nějakém lezeckém skotačení, aniž by ho v občance měl, byl zajištěn a byla mu přidělena práce.

Zdolávání Starosty v Adršpachu. Tenkrát se psal rok 1952.

Výškové práce na kostele sv. Cyrila a Metoděje (1969), vpravo Jarda Krecbach, který rok nato zemřel v Peru

Členem AKA se mohl stát kdokoli, nebo byly určeny nějaké podmínky?

Klub přijímal své členy pouze po dovršení věku osmnácti let, protože to byl klub vysokoškoláků. Pokud mělo dojít k nějaké výjimce, pak muselo být vše písemně schváleno rodiči. Kdyby v té době zahynul nějaký mladistvý člen, znamenalo by to pro AKA okamžitý konec. Takto jsme se snažili toto riziko co nejvíce eliminovat. Zájem o členství v klubu se během let neustále zvyšoval. Na školách jsme si pronajímali velké auly a zájemců bývalo tři sta i více. Tak polovina z nich se nakonec stalo stálými členy AKA. Rostli jsme tenkrát geometrickou řadou. Velkou výhodou pro nás bylo napojení na vysoké školy. Činnost v klubu byla dokonce pokládána za plnohodnotnou náhradu povinné vysokoškolské tělovýchovy.

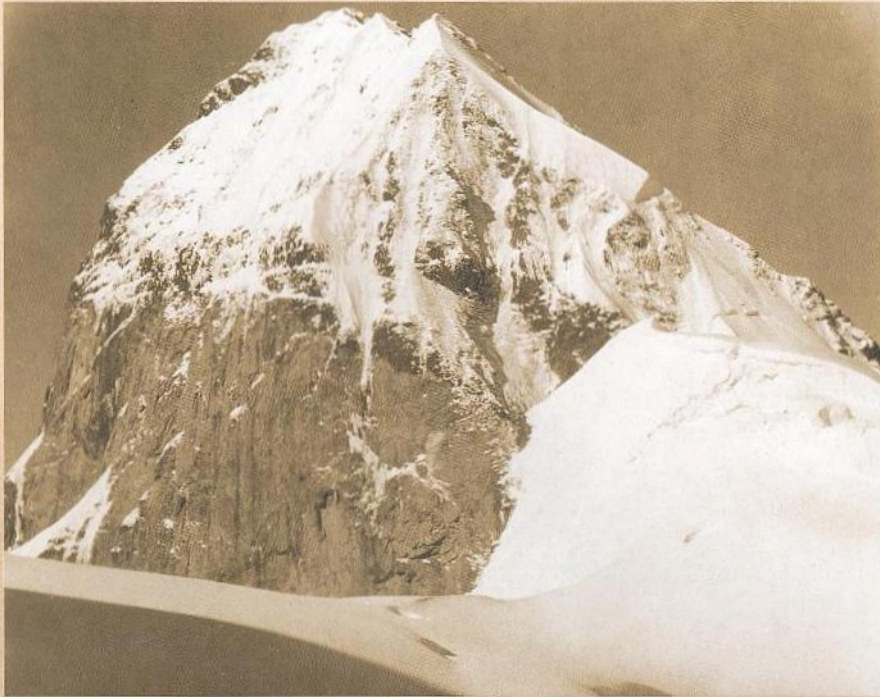
Předsedové klubu byli vždy skvělí horolezci jako Dr. Jelínek, Dr. Wolf a Dr. Černík. Za zmínku stojí i čestní členové klubu. Jedním z nich byl i vedoucí první úspěšné výpra-

vy na Mt. Everest Sir Hunt. Čestné členství dále přijali například bývalý předseda ČHS doc. Jirka Novák nebo zástupce Alpenvereinu v ČR Ing. Ladislav Jirásko.

Činnost klubu nezůstala jen u lezení na písku a horoškol v Tatrách – na řadu přišly i expedice mimo rodnou hroudu...

Naše expediční plány byly ohromné, idealistické až utopické. V roce 1949 si Dr. Daneš dopisoval s mnichovským klubem, z čehož měl později obrovský průšvih, a připravoval naši účast na expedici na Nanga Parbat. Dnes mi je jasné, že s tehdejším vybavením a zkušenostmi to bylo nemyslitelné... Ale dali jsme se do toho a trénovali metodou „malého českého horolezce“. Takže jsme vyjžděli do Tater – naschvál v těch nejblbějších podmínkách – na hřebenech jsme si postavili stany a pochodovali mezi nimi, abychom si postupně zvykali na tu zimu, vítr, vlhkost, střídmou stravu a tak... V našich pomyslných výškových táborech jsme měli jen nafukovací

Nádherně tvarovaný vrchol Ušby (4710 m)

matraci, vaříč a palivo. Zbytek jsme si ty čtyři dny vláčeli na zádech. Pak jsme se taky vetřeli do vojenského leteckého ústavu, kde nás zavřeli do komory a zkoušeli, co to s námi dělá v šesti až sedmi tisících metrech. Tak jsme se tam tak motali kvůli nedostatku kyslíku... Dnes mi to připadá legrační, ale tenkrát jsme to mysleli smrtelně vážně.

Nakonec to z pochopitelných politických důvodů nedopadlo. Neměli jsme na to absolutně vybavení, ale pár by se nás do takových těch 7000 m dostalo, protože pokud se ohlédnu, můžu říct, že v těch Tatrách jsme podávali skutečně velké výkony, které byly od té doby opakované jen zřídka.

Voloděa při výstupu na Ušbu

V táboře pod Ušbou

Postupem času nám bylo jasné, že musíme zacílit na východ a začal „boj o Kavkaz“. Dostali jsme se tam ve třech výpravách. Během té první podal náš klub skvělé výkony – vystoupili jsme na Ušbu, Šeldu a další kopce. Členem byl tenkrát i Miloš Albrecht, který v roce 1969 dosáhl klubového maxima na Annapurně IV (7525 m). Na Kavkazu jsme se přesvědčili, že bychom se na himálajských kopcích rozhodně neztratili.

Dostali jste se někdy do vysněného Himálaje?

Klub do Himálaje bohužel nikdy neodjel. Snažili jsme se po různých peripetiích dostat do Alp. Největší výzvou pro nás byl Matterhorn. Napodruhé jsem ho vylezl. Poprvé jsem strávil dva nucené bivaky ve sněhové bouři. Ale měl jsem skvělého partáka, s nímž jsme to ve zdraví a s úsměvy na rtech přežili. Jednou jsme také vyrazili do Dolomit. Ale cestou po vysokohorské silnici začala kovbojka. Náš autobus musel kvůli sněhu za asistence kompletní mužské posádky scouvat zpět až do míst, kde byla silnice holá. V rozčilení jsem zvolal: „Kašleme na Dolomity,

jede se k moři!“ Po cestě jsme stavěli na benzince a náhle jsem vpravo zahlédl krásné sluncem osvětlené stěny. Okamžitě ze mě vyhrklo: „Změna plánu – jdeme lízit!“ Byly to Sluneční plotny u Arca! Tenkrát však cesty nebyly zajištěné jako dnes, takže jsme to lezli klasicky – uzložili jsme a používali i vlastní skoby. Několik skob jsme našli i po Němcích. Vylezli jsme první část, což není žádný drobeček – má to dvanáct délek. Koukali jsme pak do těch obrovských stěn nad námi. Tenkrát jsme na ně neměli a říkali jsme si, že jednou to zkusíme. Ale k tomu už nedošlo. Tak takové byly naše výlety, o kterých by se dalo vyprávět celé dny.

Akademický klub alpinistů funguje dodnes...

Samozřejmě! Stále fungují horoškoly, jezdí se do hor, máme pravidelné tréninky a schůze – zkrátka pořád něco kujeme a je u toho legrační. Kdo by měl zájem přidat se k nám, veškeré informace najde na www.akapraha.cz. ●